

garnspladser og Sildevaaddrætsteder, der er henlagte til enkelte Embeder, idet man ikke ser nogen Anledning til at frigive disse. Lad mig straks sige, at det er ikke noget stort Spørgsmaal, da det kun er forholdsvis faa Embeder, til hvilke der er henlagt saadanne Fiskerettigheder, og Afgiften, der svares deraf, eller de Beløb, som disse Fiskerettigheder indbringer, er kun henimod 500 Kr. om Aaret. Men vi ser, som sagt, ikke, at der er nogen Grund til at frigive disse Fiskepladser, hverken principielt eller samfundsmæssigt set, og foreslaar derfor, at de skal bevares for Staten.

Ved Ændringsforslagene Nr. 20 og 21, stillede af et Flertal, Udvalget med Undtagelse af det ærede 8de Medlem for 2den Kreds (Lewinsky), tilsigter man at aabne Adgang ogsaa for Ejere til at forlange, at den Ophalings- og Tørringsplads, som disse kan komme til at afgive for Fiskerne, skal indhegnes efter Hegnssynsmændenes Anvisning. Man vil derved betrygge Ejerne mod, at de skulde tilpligtes at udrede en maaske betydelig Erstatning for den Skade, et løsgaaende Kreatur kunde foraarsage paa Fiskernes Redskaber, hvilket man under de foreliggende Omstændigheder vilde finde lidet rimeligt.

Endelig har et Mindretal, til hvilket jeg slutter mig, stillet et Ændringsforslag under Nr. 25, gaaende ud paa, at andet Stykke af § 41 skulde udgaa. Dette andet Stykke af § 41 lyder saaledes: „Landbrugsministeriet kan under Torskefiskeriet i Skive og Hjarbæk Fjorde, for et Tidsrum af 3 Aar ad Gangen, tillade Ilandbringelse af farvet Laks og Ørred samt fastsætte særlige Regler for Køb, Salg, Opbevaring og Forsendelse af saadanne Fisk.“ Denne Ret for Landbrugsministeren til at indrømme en Undtagelsesstilling for de paagældende Fiskere var af Dansk Fiskeriforening ved en Henvendelse til det forberedende Udvalg foreslaaet strøget, og det blev tiltraadt af det forberedende Udvalg. Men dette 2det Stykke er genindsat af det andet høje Ting. Imidlertid ser man ikke rettere, end at dette Stykke gaar Ferskvandsfiskernes Interesser for nær ved at indrømme en Særstilling for dem, der driver Torskefiskeri i Skive og Hjarbæk Fjorde, og det er af Fåkgundskaben fra forskellige Sider hævdet, at der ingen Anledning er til at indrømme en saadan Undtagelsesstilling. Det er ud fra denne Betragtning, at Mindretallet stiller dette Ændringsforslag.

Til disse Bemærkninger kan jeg ind-

skrænke mig, idet jeg opfordrer ærede Medlemmer til at give de af mig her omhandlede og anbefalede Ændringsforslag deres Tilslutning.

la Cour: Det er jo ikke længe siden, vi fik en Saltvandsfiskerilov, nemlig i 1907, og allerede i 1914 blev der af Landbrugsministeren nedsat en Kommission til at tage disse Forhold under Overvejelse. Det har da ogsaa vist sig, at Saltvandsfiskernes Indtægter er steget ganske betydeligt fra 12,4 Mill. Kr. til 17,5 Mill. Kr. i de 7 Aar. Der havde derfor vist neppe været Anledning til at tage Saltvandsfiskeriloven op til Behandling i dette Øjeblik, saa meget mindre som Fiskerne navnlig siden 1914 har haft stor Indtægt af deres Fiskeri. Vi maa ikke længere, som vi gjorde forhen, tale om de fattige Fiskere, jeg kan nævne f. Eks., at i Æbeltoft er to Fiskere de højst beskattede Borgere i Byen, den ene med en Skat af over 4,000 Kr., den anden med en Skat af henimod 4,000 Kr., foruden at der findes andre højtbeskattede Fiskere i Byen. Altsaa den Fortælling, at Fiskerne ikke skulde kunne faa et godt Erhverv under den Lov, de har arbejdet under hidindtil, falder aldeles bort. Og vi kunde gerne have ventet Krigstiden ud, inden vi tog fat paa en ny Bearbejdning af Saltvandsfiskeriloven. Men naar den Bearbejdelse er kommet, maa vi selvfølgelig se at fjerne de Ulemper, der kan være ved Loven. Blandt disse Ulemper er efter min Overbevisning den, at Nævnene, som er blevet indført, skal have Ret til at indskrænke de allerede bestaaende Aalegaardes Længde. Det er nu saaledes, at Aalegaarderne regnes for fast Ejendom. Der er en Mængde Aalegaard, som ikke befinder sig lige ud for den paagældende Ejers Kyststrækning, der er solgte og overdragede ved Skøde og er optagne i Registeret til Panteprotokollerne, fordi de betragtes som fast Ejendom; derfor har de faaet Ejendomsskyld og er saaledes beskattede. Nu er det en Gang saaledes, at Fiskeriet i en Aalegaard afhænger noget af, at den naar ud paa de Vande, hvor virkelig Aalen strømmer. Det er sjældent, at den inderste Trediedel eller Halvpart giver synderligt af Aal, det er den ydre Ende af Aalegården, der giver det overordentlig store Udbytte. Og nu har Nævnene faaet Lov til at begrænse Ejendomsretten og indskrænke Aalegaardens Omraade. Det synes noget ganske absurd. Det er jo ikke alene Skyldsætningen, der derved kan nedsættes, men det er ogsaa Pantesikkerheden. En Mand har laant Penge mod